

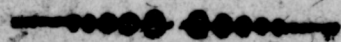
Den Fjerde:

I tornets djup, fördold för werldens öga
Wid lampans sken den trogna Rudolf satt,
Och hoppets milda stjernblick i det höga Ej
någon stråle spred i fängslets natt.

2. Då smög sig tyst hans brud wid
dagens ljusning i wäpnad dräkt fring tornet
utanför, Och bådas hjertan hwilkens stund
war tjusning. Han henne ser, hon honom hör.

3. När han henne ser wid tornet stan-
na Med lockar, swäfwande för himlens wind,
Och Englars rena oskuld på des panna Och
blygsamhetens rodnad på des kind.

4. Då wäcktes åter lefnadshoppets ljus-
ning Wid tornets djup, der han satt innan-
för Och bådas hjertan hwilkens stund war
tjusning. Hon honom ser, han henne hör.

Kostar 2 Riksdaler banco.

F y r a

mycket wackra

B i s ö r.

Den Första:

Leonard han älskade Mathilda, m. m.

Den Andra:

Jägaren och hans Waka.

Den Tredje:

Korset på Idas Graf.

Den Fjerde:

I tornets djup, fördold för werldens öga m. m.

CHARTRESHORN.

tryckt hos P. Elias Norman, 1851.

Den Första:

Leonard han älskade Mathilda, Mathilda mot honom var öm, Ja aldrig någon dag wi war skilda; Tre år har gått bort som en dröm.

2. Kom Leonard! wår lycka att njuta;
Jag ropar men får intet swar. Nu jag tror,
att du mig will förskjuta; Mig, som så tro-
gen mot dig war.

3. Jag Leonard min kärlek förklara:
För honom jag öppnar min famn. Det är
ju blott klipporna, som swara Och böljorna
hwisfa mitt namn.

4. Leonard har hwilat wid min sida
Och lofwat mig ära och tro. Mitt hjerta det
börjar i mig swida Af sorgen, som deruti bor.

5. O Leonard! hwad har jag nu bru-
tit? Hwarföre förglömmar du mig? Men,
Leonard! fast du mig förskjutit, Min kärlek
skall jemt följa dig.

Den Andra:

Jägaren och hans Måfa.

Werel-Sång.

Hon.

Äns du att gå från din Måfa? Såfångt jag lindar min arm omkring dig; Kan du ej sällheten smaka Längre i hyddan hos mig.

Han.

Inom dessa murar Blir mig för qwaft; jag vill ut, det är höst: Ibland skogens furar Friare andas mitt bröst.

Hon.

Hör du hur' stormarna tjuta? Blott i vår hydda bor lugnet, min vän! Låt mig i famnen dig sluta, Dröm der om Selma igen.

Han.

Skönt är der att glömma Syflorna, mödorna, dagens besvär: Endast så du ömma Wärdigt jag hwilar mig der.

Hon.

Sonen i waggan, som leker, Se huru skönt, huru himmelskt han ler: Se huru sött han dig smeker, Hör hur' din Selma dig ber!

Han.

Blott för Son och Måfa Ilar jag skogarnas wilddjur emot, Wänder glad tillbaka, Ligger mitt rof för din fot.

Hon.

O hur' jag ängslas och bäfwar! Tusende dödar der gapa mot dig, När öfwer klippor du swäfwar Ensam på obanad stig.

Han.

Blott på dig jag tänker, Och på vår Son; ack hur lycklig jag går! Medan dimman stänker Skönt med sitt silfwer mitt hår.

Hon.

Nu wid min slända så trägen Skall jag då sitta och nämna ditt namn, Och emot fönstret åt wägen Sträcka en längtande famn.

Han.

Glödhet på min panna Bränner din kyß; jag vill ut, jag vill ut! Eljest mig att stanna Läckar du säkert till slut.

Korsen på Idas Graf.

Moskelupen hydda, Står wid Heclas fot;
Höga granar skydda Den mot stormens hot:
Men derinne. — Sorgsna minne! — Lifwets
storm en ros bröt af. An wid strand wi sin-
ne, Kors på Idas graf.

2. Alfrid skön som våren, Drog till
fjerran land; Blef med risna håren, Ida
gret wid strand: "Gå att strida, Blöm ej
Ida, Hennes ömhet, hennes tro! Sorgligt
skall hon bida Återkomstens ro!"

3. Året slöt sin bana Treenne gånger om,
Saknad blef en wana, Ingen Alfrid kom;
Stäckars Ida, Wan att lida, Döljde smär-
tan för sin Far; Kraft att ensam strida, Hen-
nes hjerta har.

4. Snart från bleka kinden, Blomman
wef sin ros; Så af Scirocs winden Härjas
föders ros. Tårfullt öga, Mot det höga Fä-
sängt följde hjertats bön. Trohet båtar föga:
Sweket blir des lön.

5. Enda Dottrens smärta, Tär den
gamles bröst, Och des Fadershjerta Skyndar
att ge tröst: "Gråt ej Ida! Till din sida
Snart jag Alfrid återför; Blott för dig jag
wida Bort en Wallfart gör."

6. Ida gick wid stranden Lif en enslig
hamn, Ritade i sanden mångt älskat namn.

Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon
andas här, Månans bleka strimma Finner
henne der.

7. Skyhögt wågen swallar, Emot haf-
wets bryn, Rysligt åskan knallar, Blixten de-
lar sky; Skepp förstöres, Nödrop höres,
Braken slungas emot land, Och af wågen
föres Mången frälst till strand.

8. Af förtwiflan slagen, Ida såg sin
Far; Redan skumt för dagen gubbens öga war:
"Snart minuten År förfluten: Döden redan
fallar mig; — Alfrids tro är bruten. Han
har swikit dig."

9. Nu sin hand han lade i sin Dotters
hand; Ett farwæl han sade, Drog till fridens
land. Döden swingar, Mörka wingar Nu
ett hemst, ett smärtans ljud, Samma Engel
bringar Idas själ till Gud.

